

ROKI NAAR 2030

(versie 4, dd. 30/10.04/ 12.47 u)

De toekomst en het voortbestaan van ROKI hangt af van de bereidheid van de nieuwe generatie(s) na hun werkzame periode activiteiten te doen in verenigingsverband. ROKI biedt dat aan, maar in deze tijd van individualisering en met de toegenomen welvaart zullen andere vormen van tijdsbesteding zich doen gelden.

ROKI zal zich in ieder geval meer richten naar een activiteiten-/ sportieve - en gezelligheidsvereniging en het reünie karakter zal verminderen. Een beschouwing.

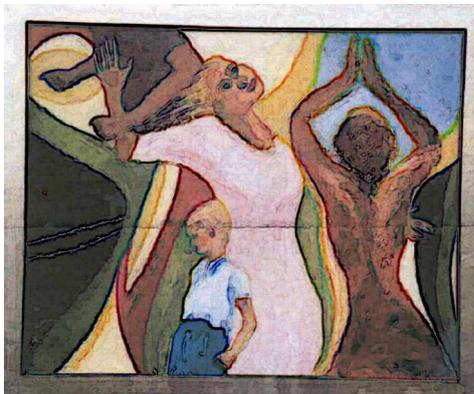
Sinds de oprichting van ROKI (1975) heeft de "ontmoeting met oude bekenden" altijd als centraal thema gegolden. Men kwam bijeen tijdens een reünie en tijdens deze bijeenkomsten waar veel amusement werd geboden ontstond bij sommigen snel een drang ook zelf eens iets leuks te presenteren. Meestal bleef het bij wat korte voordrachten of ingestudeerde dansjes, soms zelfs, toen er nog wat jongeren met hun ouders

meekwamen een aangepaste korfbal training – op de dansvloer.

Intussen na 30 jaar is ROKI méér dan een reünisten vereniging geworden. Het merendeel van de leden is dan nog wel ooit korfballer geweest of in bredere zin sportbeoefenaar, uitgaande van de saamhorigheid bij sporters zijn er bij ROKI enkele activiteiten ontwikkeld, die thans met een wekelijkse of maandelijkse frequentie een redelijk aantal liefhebbers bijeenroept: bovenaan staat het wekelijkse bowlen, dan tennis, bridge, sjoelen, een maandelijkse soosbijeenkomst en van tijd tot tijd een één- of meerdaagse reis. En dan zijn er nog de dansmatinéés. Vanuit het Rokiaan zijn hebben sommigen muzikale leden dansbands opgericht, die geregeld optreden en drukbezocht worden. Daarnaast hebben vrijwel vanaf de oprichting enkele dames (soms versterkt met enkele heren) een showdansgroep in het leven geroepen, die met succes zowel binnen ROKI als daarbuiten een geziene attractie is.

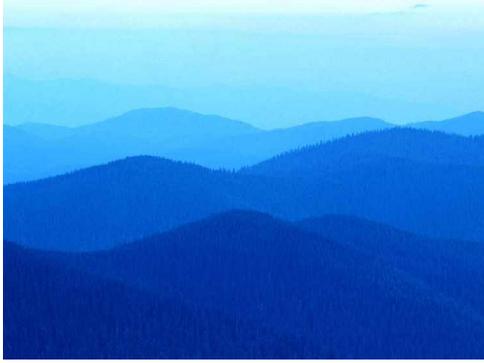
De drukbezochte activiteiten hebben niet uitsluitend een competitief doel, het is vooral het gevoel van bij elkaar zijn en een gezellige kout houden wat de doorslag geeft. Gezien de gemiddelde leeftijd van ver boven de 65, wat per jaar zo ongeveer vijf keer tot natuurlijk afscheid leidt, zijn er veel alleenstaanden, die een ROKI-activiteit toejuichen. Men zoekt ontspanning in eigen kring.

ROKI leden blijken maar weinig naar activiteitenmiddagen te gaan, die regulier in de institutionele gesubsidieerde sfeer voor de gemeenschap worden georganiseerd.

Heeft ROKI dan de rol en betekenis van de bejaardenorganisaties overgenomen of fungeert ROKI als een equivalent/remplaçant? Bei de zijn het geval. Hoogstwaarschijnlijk tellen de factoren gemiddelde leeftijd en de gezamenlijke achterliggende geschiedenis als belangrijkste drijfveren om toch

maar ROKI-lid te willen zijn. Wie bovendien de Indiëse etiquette (gastvrijheid, bescheidenheid, hulpvaardigheid en beminlijkheid) kent voelt zich snel Rokiaan.

Wat afstandelijker bekeken biedt een lidmaatschap zowel de sociëteitsfunctie alsook een niet zozeer bewuste mogelijkheid die te vatten zou zijn in het thema: bewegen voor ouderen. Het heeft zich allemaal vanzelf ontwikkeld en de mensen die er zich in grote getale op storten –bowling en tennis – zijn zich kennelijk nog niet eens bewust dat er gevolg wordt gegeven aan een van de doelstellingen van de overheid m. b. t. ouderen. De vraag is hoe lang kun je nog mee doen aan alles

wat ROKI biedt? De eerder genoemde factoren om bij elkaar te horen, spreken jongeren niet in die mate aan, dat zij het voortbestaan van de club garanderen. Ondanks dit gemis aan jongerenaanwas blijft het totale ledenaantal stabiel. Dat is ook toe te schrijven aan het feit dat de club tegenwoordig meer en meer wordt opgemerkt door mensen, die helemaal geen Indisch of Indisch-sportief verleden hebben, maar door “van horen zeggen of zien” zich snel thuis voelen bij ROKI. Indisch of sport, men zou de neiging hebben dat dit de voornaamste sleutelwoorden zijn, die ROKI draaiende houden. Het “Indisch zijn” en het streven naar behoud ervan wordt binnen de gelederen niet nadrukkelijk tot uiting gebracht, wel is het indirect merkbaar. Onderwerpen in de actualiteit of het nu om pakweg: “erkenning van Nederlands-Indische gerepatrieerden, de herdenking bij het Indisch monument, of nieuwe literaire bijdragen” gaat, het is ondenkbaar dat een onderwerp met zo’n typische Indische betekenis onbesproken blijft tijdens een ROKI-activiteit. Tijdens deze tafelgesprekken komen vanzelf vergelijkende situaties uit Indië aan de orde. Dit is bij enkelen dusdanig opgemerkt dat juist binnen ROKI vaak pogingen worden ondernomen iets uit deze Indische cultuur op één of ander manier vast te leggen b.v. een serie artikelen in Interkorf (het cluborgaan) of een video. Veel minder dan vroeger voelt de Indische man of vrouw zich kwetsbaar als dierbare herinneringen, maar ook de traumatische herinneringen van de Japanse bezetting en de bersiap tijd, ter sprake komen. Het was vroeger immers “not done” om over de verschrikkingen in Indië te praten, terwijl men hier in Europa toch net een Duitse bezetting te boven was gekomen?! Een ander opvallend feit is, dat het sociale onderscheid totaal zoek is. Het verschil in kennis en maatschappelijke positie vormt geen belemmering voor een vlotte omgang onderling. Niemand voelt zich verheven boven de ander. Men heeft het maar over één onderwerp: Nederlands-Indië... en de sport natuurlijk.

Voorzichtigjes kan een globale conclusie worden getrokken dat het voortzetten van de Indische identiteit en cultuur (teruggehouden nostalgie) dus sterk meespreekt in het levensverhaal van ROKI. Het sportieve verleden raakt op de achtergrond, maar men wil wel net zo uitbundig feestvieren als in de clubhuizen van toen! Met de behoefte, vooral in de derde generatie Indische Nederlanders, om meer te weten te komen van de Indische cultuur lijkt een toeloop naar ROKI min of meer voor de hand te liggen, de realiteit is helaas anders. Maar is het noodzakelijk dat voor een betere balans tussen oud en jong zo sterk een beroep moet worden gedaan op die laatste categorie? Tot 2030 zullen er alleen maar ouderen komen, dus is het ROKI voortbestaan nog lang niet bedreigd. Wellicht dat daar de

sleutel ligt om de deur te openen voor hen die op dit ogenblik nadrukkelijk bezig zijn mét en uiting geven áán het Indi sch-zijn.
De jongere oudere!

